

Розсиплються чари, бо зварено трунок,
Густою травою ступають віки.
І воїн знімає вже свій обладунок,
Щоб випити небо старої ріки.
Ти поруч, достоту стриножений вечір,
Загравою теплою пахне в світи.
Занесено в хату наламану клечань
І треба до радості ще дорости.
Тополі в долонях гойдають недолю,
Сріблясті керсетки їх біль спеленав.
І свій обладунок вдягає вже воїн,
На ранок сідла буланого коня.
Щоб світлою тінню крізь простір полинуть,
За рідну землю померти в бою.
Бо в серці кровить і пече Україна,
Зозулі мечі переможні кують.

* * *

Ти знаєш, де світло і темінь
Сплетуть воедино вінок.
Із закутка визирнув демон,
Праворуч – Всевидячий Бог.
Праворуч святі херувими,
Малесеньких няньчать пташат.
Так випукло і незгасимо
Мені перші сльози болять.
А серпень кордонами бродить,
У соняхах щось гомонить.
Прапам'яттю роду він гордий,
Теперішнім вишиє цвіт.
Бо мить не повернеться, всеу
Роки непомітно промчать.
Від щастя сміялися гулі,
Щоб потім шаблі гартувать.
Прощаю, шляхи відпускаю –
Минуле минулим іде.

Ти знаєш, отам серед раю
Душа заблукала, проте
У серпні сніги над стернею
І пальці пришерхлі від стуж.
Бо небо згубило вже невід,
За небом спішилась чимдуж.
За ним на світанні заквилю,
Сніги в пелені понесу.
Отямлюсь в любові всесильна
Молитви творити ясу.
І лиш деревій озоветься,
Тремтітиме туга жива.
Ми вдвох подолали фортецю,
Дніпро вже кайдани порвав.
Тече крізь печалі прозрінням...
Мій діду, врятуй від пільми.
Я – всесвіт і плач України,
Я буду її ще крильми.
Вона всіх скарбів найдорожча...
І ген херувими тремтять.
Дрімає Поділ. Пирогоща
Малесеньких няньчить пташат.
І воском вже вилито Київ,
Де храми прадавні, як твердь.
Гукну до коней буйногрових –
Наповнена світлом ущерть.

* * *

Ген вільшини раюють славно,
Понад берегом їхній шлях.
Проступають разки прадавніх
Намистин і між днів ряхтять.
І так сторожко і тривожно,
Я вбираю сяйво живе.
І відходить усе порожне,
Бо душа доторкнулася верш,